

и отъ отдалеченіето не сѣ чѣше иченіето на чело-  
вѣцѣте, дѣто си гладаха работѣте въ Града.

Апекидъ гладаше водата, като течеше; и чѣ отъ  
страната си лааніе на едно кѣче.

„Излчи, сиромаше пріателю, рече единъ гласъ;  
върежа на чѣжденеца не доносѣ ни една пакостъ  
на Господарѣ ти.“

Апекидъ позна гласа, и като сѣ обърна, видѣ  
Стареца, когото бѣше видѣлъ въ совора на На-  
зарѣните.

Стареца почиаше на единъ камень покритъ съ  
триба; и край него бѣше тогата мѣ и единъ  
платникъ (чѣбалъ); при нозѣте мѣ лежеше кѣчето,  
което мѣ бѣше дръгаръ на патѣваніето мѣ.

Орѣцата на Стареца стана единъ балсамъ оу-  
сладителенъ на дѣшата Апекидова; който, като  
сѣ приближи до него и зѣ благословеніето мѣ, сѣ-  
дна при него.

„Видѣ тѣ готовъ за патѣваніе, отче, рече Апе-  
кидъ, мислишь да ны оставишь така скоро?“

„Сыне мой, отговори Стареца, даденныте менѣ  
дни на землѣта малко сѣ, и ги оупотреквавамъ  
какъ то самъ дѣлженъ, сирѣчь, да патѣвамъ отъ  
едно мѣсто на дръго, за да оутѣшавамъ оныя,  
които ги сѣ соединилъ Богъ въ имѣто свое, и да  
возхова слабата на сына неговъ, която сѣ оувѣ-  
рена мене слѣгата негова.“